

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

6 октомври 2020 година *

„Обжалване — Обща външна политика и политика на сигурност (ОВППС) — Член 29 ДЕС — Член 215ДФЕС — Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран — Вреди, които жалбоподателят твърди, че е претърпял поради включването и оставянето на името му в списъка на лицата и образуванията, за които се прилага замразяването на средства и икономически ресурси — Иск за обезщетение — Компетентност на Съда да се произнесе по искане за присъждане на обезщетение за вреди, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, предвидени в решения в областта на ОВППС — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се цели да се предоставят права на частноправните субекти — Непълнота на мотивите на актове, с които се въвеждат ограничителни мерки“

По дело C-134/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 18 февруари 2019 г.,

Bank Refah Kargaran, установена в Техеран (Иран), за която се явяват J.-M. Thouvenin и I. Boubaker, адвокати,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bishop и V. Piessevaux, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват първоначално R. Tricot, C. Zadra и A. Tizzano, а впоследствие L. Gussetti, A. Bouquet, R. Tricot и J. Roberti di Sarsina, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, Ал. Арабаджиев, A. Prechal, M. Vilaras, M. Safjan (докладчик) и S. Rodin, председатели на състави, E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, F. Biltgen, K. Jürimäe, A. Kumin, N. Jääskinen и N. Wahl, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

* Език на производството: френски.

секретар: М. Krausenböck, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 март 2020 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 май 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Bank Refah Kargaran иска частична отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 10 декември 2018 г., Bank Refah Kargaran/Съвет (Т-552/15, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, ЕУ:Т:2018:897), с което Общият съд отхвърля иска ѝ, основан на член 268 ДФЕС за обезщетение на вредите, които твърди, че е претърпяла поради приемането на ограничителни мерки спрямо нея.

Обстоятелствата по спора

- 2 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—13 от обжалваното съдебно решение, както следва:
 - „1 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, установени с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран с цел тази държава да преустанови чувствителни по отношение на ядреното разпространение дейности или разработването на системи за ядрено оръжие.
 - 2 Жалбоподателят, Bank Refah Kargaran, е иранска банка.
 - 3 На 26 юли 2010 г. името на жалбоподателя е включено в списъка с образувания, занимаващи се с ядрено разпространение, който се съдържа в приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39). Включването на името му е мотивирано с факта, че е поел текущи операции на Bank Melli Iran след приемането на ограничителни мерки спрямо последната.
 - 4 Вследствие на това името на жалбоподателя е включено по същите причини в списъка в приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, 2007 г., стр. 1) с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25). След отмяната на Регламент № 423/2007 с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1) името на жалбоподателя е включено в списъка, съдържащ се в приложение VIII към последния регламент.
- 5 С Решение 2010/644/ОВППС от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81) Съветът на Европейския съюз оставя името на жалбоподателя в списъка в приложение II към Решение 2010/413. С Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 71) този списък не се изменя по отношение на жалбоподателя.

- 6 Включването на името на жалбоподателя в списъка, съдържащ се в приложение VIII към Регламент № 961/2010, е оставено в сила с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 11). Регламент № 961/2010 е отменен с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1). Името на жалбоподателя е включено в списъка в приложение IX към последния регламент. Изложените по отношение на жалбоподателя мотиви не са изменени.
- 7 На 19 януари 2011 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба, регистрирана под номер T-24/11, като иска по-специално отмяна на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010 в частта, в която тези актове се отнасят до него. Впоследствие жалбоподателят изменя исканията си, като претендира отмяна на Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012 в частта, в която те се отнасят до него.
- 8 В точка [83] от решение от 6 септември 2013 г., Bank Refah Kargaran/Съвет (T-24/11, наричано по-нататък „отменителното решение“, EU:T:2013:403) Общият съд уважава второто основание, изтъкнато от жалбоподателя, доколкото е обосновано с неизпълнение на задължението за мотивиране.
- 9 Поради това Общият съд по същество отменя включването на името на жалбоподателя в списъците, съдържащи се в приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, впоследствие с Решение 2011/783, в приложение VIII към Регламент № 961/2010, изменено с Регламент за изпълнение № 1245/2011, и в приложение IX към Регламент № 267/2012.
- 10 В отменителното решение Общият съд постановява също, че действието на приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, а впоследствие с Решение 2011/783, по отношение на жалбоподателя се запазва до влизането в сила на отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта ѝ, в която засяга жалбоподателя.
- 11 След отменителното решение името на жалбоподателя отново е включено в списъка в приложение II към Решение 2010/413 с Решение 2013/661/ОВППС на Съвета от 15 ноември 2013 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 306, 2013 г., стр. 18).
- 12 Впоследствие с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1154/2013 на Съвета от 15 ноември 2013 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 306, 2013 г., стр. 3) името на жалбоподателя отново е включено в списъка в приложение IX към Регламент № 267/2012. По отношение на жалбоподателя са възприети следните мотиви:

„Образование, което предоставя подкрепа на правителството на Иран. То е 94 % собственост на Iranian Social Security Organisation [Иранска организация за социална сигурност], която на свой ред се контролира от иранското правителство и предоставя банкови услуги на държавните министерства“.
- 13 На 28 януари 2014 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд, като иска по-специално отмяна на Решение 2013/661 и на Регламент за изпълнение № 1154/2013 в частта, в която тези актове се отнасят до него. С решение от 30 ноември 2016 г., Bank Refah Kargaran/Съвет (T-65/14, непубликувано, EU:T:2016:692), Общият съд отхвърля жалбата. Посоченото съдебно решение не е обжалвано“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 3 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 25 септември 2015 г., жалбоподателят иска Съюзът да бъде осъден да поправи вредите, произтичащи от приемането и оставянето в сила на засягащите го ограничителни мерки, които са отменени с отменителното решение, като му изплати сумата от 68 651 318 EUR, заедно със законните лихви, за имуществени вреди, и сумата от 52 547 415 EUR, заедно със законните лихви, за неимуществени вреди, както и при условията на евентуалност, Общият съд да приеме, че цялата или част от сумата, търсена като неимуществени вреди, следва да се счита за отнасяща се към имуществените вреди.
- 4 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата изцяло и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 5 На първо място, в точки 25—32 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда служебно компетентността си да се произнесе по иска за обезщетение с оглед на решения 2010/413, 2010/644 и 2011/783, приети в рамките на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС).
- 6 В това отношение в точка 27 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че жалбоподателят не е направил разграничение между, от една страна, отговорността на Съюза, която произтича от приемането на решения 2010/413, 2010/644 и 2011/783 в рамките на ОВППС, и от друга страна, отговорността, която произтича от приемането на регламенти № 961/2010 и № 267/2012, както и на Регламент за изпълнение № 1245/2011.
- 7 В точка 30 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от член 24, параграф 1, втора алинея, шесто изречение ДЕС и от член 275, първа алинея ДФЕС следва, че съдът на Съюза не е компетентен по принцип по отношение на разпоредбите на първичното право относно ОВППС, нито по отношение на приетите въз основа на тях правни актове, и че само по изключение, съгласно член 275, втора алинея ДФЕС, съдът на Съюза е компетентен в областта на ОВППС. Общият съд добавя, че тази компетентност включва, от една страна, контрола за спазването на член 40 ДЕС и от друга страна, жалбите за отмяна, подадени от частноправни субекти при условията, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, срещу ограничителни мерки, приети от Съвета в рамките на ОВППС, и че в замяна на това член 275, втора алинея ДФЕС не предоставя на съда на Съюза никаква компетентност да разглежда иски за обезщетение. Въз основа на това Общият съд прави извода, че няма компетентност по иск за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са претърпени вследствие на акт, приет в областта на ОВППС.
- 8 В точка 31 от обжалваното съдебно решение Общият съд обаче приема, че е компетентен да разгледа искане за присъждане на обезщетение за вреди, за които се твърди, че са претърпени от лице или образувание вследствие на ограничителни мерки, приети спрямо него в съответствие с член 215 ДФЕС.
- 9 Въз основа на това в точка 32 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че няма компетентност да разгледа искането на жалбоподателя, доколкото с него се цели поправяне на вредите, за които се твърди, че са претърпени вследствие на предвидените в решения 2010/413, 2010/644 и 2011/783 ограничителни мерки, и че е компетентен да се произнесе по иска само доколкото с него се цели да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по отношение на регламенти № 961/2010 и № 267/2012 и Регламент за изпълнение № 1245/2011.
- 10 На второ място, що се отнася до проверката на основателността на иска за обезщетение в частта му относно посочените в предходната точка регламенти, Общият съд проверява дали е изпълнено условието за неправомерност на поведението, в което се упреква Съветът.

- 11 Първо, в точка 41 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че с отменителното решение е отменил включването на името на жалбоподателя в списъците, съдържащи се в приложение VIII към Регламент № 961/2010, изменено с Регламент за изпълнение № 1245/2011, и в приложение IX към Регламент № 267/2012, въз основа на оплакването за неизпълнение на задължението за мотивиране, като е приел, че мотивът за това включване не е достатъчно конкретен.
- 12 В това отношение в точка 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че съгласно постоянната съдебна практика неизпълнението на задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС, само по себе си не може да ангажира отговорността на Съюза.
- 13 В точка 45 от обжалваното съдебно решение Общият съд добавя, че с отменителното решение е отменил ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя поради неизпълнение на задължението за мотивиране, но не се е произнесъл по тяхната основателност. Той уточнява, че незаконосъобразността, установена в решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), потвърдена в производство по обжалване с решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), следователно е от различно естество и че тъй като в последното решение Общият съд не се е произнесъл по неизпълнението на задължението за мотивиране от страна на Съвета, жалбоподателят не може да черпи от него довод относно установяването на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза в настоящия случай.
- 14 Второ, в точка 49 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че жалбоподателят се е позовал на точка 82 от отменителното решение, в която Общият съд е потвърдил, че Съветът не е изпълнил задължението да го уведоми в качеството му на заинтересовано образувание за уличаващите го доказателства по отношение на мотива, възприет във връзка с взетите спрямо него мерки за замразяване на средства. Общият съд обаче приема, че това твърдение трябва да се тълкува в светлината на довода на жалбоподателя, споменат в точка 68 от посоченото отменително решение, че непълнотата на мотивите не била поправена с документите, предоставени впоследствие от Съвета. В точка 50 от обжалваното съдебно решение Общият съд добавя, че това твърдение не може само по себе си да докаже наличието на достатъчно съществено нарушение на правото на защита.
- 15 Освен това в точка 51 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че тъй като жалбоподателят е подал жалба срещу засягащите го ограничителни мерки и Общият съд е отменил тези мерки с отменителното решение, той не може да се позовава на наличието на достатъчно съществено нарушение на правото му на ефективна съдебна защита в случая.
- 16 Трето, в точки 52—58 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда довода, изтъкнат от жалбоподателя в писмената му реплика, че като е включил неправомерно името му в списъците на лицата, засегнати от ограничителни мерки, Съветът не е приложил критерия, който твърди, че е приложил, а именно критерия относно образуванията, които са съдействали на посочените лица или образувания за заобикаляне или нарушаване на разпоредбите, предвидени в някои резолюции на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации или в Решение 2010/413, като мотивите за включването на името му, а именно че е поел операции на Bank Melli Iran, не отговарят на този критерий.
- 17 В това отношение в точка 55 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че основанието и доводите в исковата молба, с които се цели да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, предоставяща права на частноправните субекти, което може да ангажира отговорността на Съюза, се базират единствено на незаконосъобразностите, за които се твърди, че са констатирани от Общия съд в отменителното решение, и че сред тези незаконосъобразности жалбоподателят не е изтъкнал на етапа на

исквата молба твърдяна незаконосъобразност, изведена от несъвместимостта на мотива за вписване на името му в списъците на лицата, за които се отнасят ограничителните мерки, с приложения от Съвета критерий.

- 18 В точки 56 и 57 от обжалваното съдебно решение Общият съд добавя, че освен това доводът, представен от жалбоподателя в писмената му реплика, се различава от този в исквата молба, доколкото почива не на неизпълнение на задължението за мотивиране, а на оспорване на правилността на мотивите за включването му в списъците, и че следователно доводът на жалбоподателя, представен в репликата, не може да се счита за доразвиващ основанието, изтъкнато в исквата молба. Въз основа на това в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че тъй като жалбоподателят е повдигнал този довод едва на етапа на писмената реплика и тъй като той не е свързан с посочено в исквата молба основание или довод, същият следва да се квалифицира като ново основание и следователно да се отхвърли като недопустим.
- 19 Четвърто, в точки 59 и 60 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че в случая не е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза във връзка с наличието на неправомерно поведение, в което се упреква Съветът, и че следователно искът трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се разглеждат другите условия за ангажиране на тази отговорност.

Искания на страните пред Съда

20 С жалбата си жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени частично обжалваното съдебно решение,
- като главно искане, да осъди Съюза да поправи вредите, произтичащи от приемането и оставянето в сила на засягащите го ограничителни мерки, които са били отменени с отменителното решение, като му изплати сумата от 68 651 318 EUR като обезщетение за претърпените от него имуществени вреди и сумата от 52 547 415 EUR като обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди,
- при условията на евентуалност — да върне делото на Общия съд за ново разглеждане, и
- в двата случая, да осъди Съвета да заплати съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

21 Съветът иска от Съда:

- да отхвърли жалбата, и
- да осъди жалбоподателя да заплати разноските по цялото производство.

22 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата, и
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

Относно компетентността на Съда на Европейския съюз

- 23 В самото начало следва да се отбележи, че в точка 32 от обжалваното съдебно решение Общият съд служебно приема, че няма компетентност да разгледа искането за присъждане на обезщетение на жалбоподателя, доколкото с това искане се цели поправка на вредите, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, предвидени в решения в областта на ОВППС, основани на член 29 ДЕС (наричани по-нататък „решенията ОВППС“).
- 24 Макар в жалбата си да иска отмяна на обжалваното съдебно решение в неговата цялост, включително в частта му, с която се отхвърля искането за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял поради ограничителни мерки, предвидени в решения ОВППС, жалбоподателят не оспорва това съображение като такова.
- 25 Доколкото обаче въпросът за компетентността на Съда на Европейския съюз да разгледа спора е абсолютна процесуална предпоставка, този въпрос може да бъде разгледан от Съда във всеки момент на производството, включително служебно (решение от 12 ноември 2015 г., *Elitaliana/Eulex Kosovo*, C-439/13 P, EU:C:2015:753, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 26 В това отношение трябва да се припомни, че от член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение ДЕС и член 275, първа алинея ДФЕС следва, че Съдът на Европейския съюз по принцип няма компетентност по отношение на разпоредбите относно ОВППС, както и на актовете, приети въз основа на тези разпоредби (решения от 24 юни 2014 г., *Парламент/Съвет*, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 69 и от 28 март 2017 г., *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 60).
- 27 Все пак Договорите изрично предвиждат две изключения от този принцип. Всъщност, от една страна, и член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение ДЕС, и член 275, втора алинея ДФЕС предвиждат, че Съдът на Европейския съюз е компетентен да упражнява контрол за спазването на член 40 ДЕС. От друга, член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение ДЕС предоставя на посочения съд компетентността да проверява законосъобразността на някои решения, визирани в член 275, втора алинея ДФЕС. От своя страна последната разпоредба предвижда компетентността на Съда да се произнася по жалбите, подадени при условията по член 263, четвърта алинея ДФЕС относно контрола за законосъобразност на решенията на Съвета, приети въз основа на разпоредби от областта на ОВППС, които предвиждат ограничителни мерки срещу физически или юридически лица (решение от 28 март 2017 г., *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 60).
- 28 В случая с отменителното решение Общият съд отменя поради непълнота на мотивите решения ОВППС в частта им, в която се отнасят до жалбоподателя, както и основани на член 215 ДФЕС регламенти, свързани с ограничителни мерки, които, макар да не попадат в областта на ОВППС, прилагат посочените решения. В иска си за обезщетение, подаден след отменителното решение, жалбоподателят не прави разграничение между, от една страна, отговорността на Съюза, произтичаща от тези решения ОВППС, и от друга страна, отговорността на Съюза, произтичаща от тези регламенти.
- 29 Безспорно е обаче, както впрочем Общият съд правилно приема по същество в точка 31 от обжалваното съдебно решение, че Съдът на Европейския съюз има компетентност да разгледа искането за присъждане на обезщетение за вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял вследствие на ограничителни мерки, предвидени спрямо него в посочените регламенти.

- 30 В този смисъл Съдът вече е прилагал условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза след отмяната на регламенти, основани на член 215 ДФЕС, по-специално в решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402).
- 31 Освен това несъмнено член 275 ДФЕС не споменава изрично компетентността на Съда на Европейския съюз да се произнася по вредите, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, предвидени в решенията ОВППС.
- 32 Все пак, от една страна, член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение ДЕС и член 275, първа алинея ДФЕС въвеждат изключение от правилото за общата компетентност, която член 19 ДЕС предоставя на Съда на Европейския съюз, за да осигурява спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите. Следователно посочените член 24, параграф 1 и член 275, първа алинея трябва да се тълкуват ограничително (решения от 24 юни 2014 г., *Парламент/Съвет*, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 70 и от 19 юли 2016 г., *Н/Съвет и др.*, C-455/14 P, EU:C:2016:569, т. 40).
- 33 По-нататък, искът за обезщетение представлява самостоятелен способ за защита, който има особена функция в системата от способи за защита и се упражнява при условия, установени с оглед на специфичната му цел (решения от 28 април 1971 г., *Lütticke/Комисия*, 4/69, EU:C:1971:40, т. 6 и от 10 септември 2019 г., *HTTS/Съвет*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 40).
- 34 От друга страна, искът за обезщетение трябва да се преценява от гледна точка на цялата система за съдебна защита на частноправните субекти, въведена с Договорите (вж. в този смисъл решения от 5 декември 1979 г., *Amylum и Tunnel Refineries/Съвет и Комисия*, 116/77 и 124/77, EU:C:1979:273, т. 14 и от 12 април 1984 г., *Unifrex/Комисия и Съвет*, 281/82, EU:C:1984:165, т. 11), тъй като този иск допринася за ефективността на посочената защита (вж. в този смисъл решение от 12 септември 2006 г., *Reynolds Tobasco и др./Комисия*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 82 и 83).
- 35 В това отношение от член 2 ДЕС, който е сред общите разпоредби на Договора за Европейския съюз, както и от член 21 ДЕС, отнасящ се до външната дейност на Съюза, към който препраща свързаният с ОВППС член 23 ДЕС, следва, че Съюзът се основава по-конкретно на ценността на правовата държава (решение от 28 март 2017 г., *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 72 и цитираната съдебна практика).
- 36 Впрочем съгласно първата алинея от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, който препотвърждава принципа на ефективна съдебна защита, всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, трябва да има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в този член условия. Самото наличие на ефективен съдебен контрол, чието предназначение е да гарантира спазването на разпоредбите от правото на Съюза, е неделимо свързано със съществуването на правовата държава (решение от 28 март 2017 г., *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 73 и цитираната съдебна практика).
- 37 Както обаче бе припомнено в точки 29 и 30 от настоящото съдебно решение, Съдът на Европейския съюз има компетентност да се произнася по иск за обезщетение в частта му, която се отнася до ограничителни мерки, предвидени в регламенти, основани на член 215 ДФЕС.
- 38 Този член, който създава свързващо звено между целите на Договора за ЕС в областта на ОВППС и действията на Съюза за приемане на икономически мерки, попадащи в обхвата на Договора за функционирането на ЕС, позволява приемането от Съвета — с квалифицирано мнозинство, по съвместно предложение на върховния представител и на Комисията — на регламенти, за да се приведат в действие ограничителни мерки, когато последните попадат в

приложното поле на Договора за функционирането на ЕС, както и по-специално за да се осигури еднаквото им прилагане във всички държави членки (решение от 28 март 2017 г., Rosneft, С-72/15, EU:C:2017:236, т. 89).

- 39 При тези условия и както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 67 и 68 от заключението си, необходимата съгласуваност на предвидената в правото на Съюза система за съдебна защита изисква, за да се избегне празнота в съдебната защита на съответните физически или юридически лица, Съдът на Европейския съюз да има компетентност да се произнася и по вредите, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, предвидени в решенията ОВППС.
- 40 Накрая, не може да се приеме доводът на Съвета, че щом регламентите, основани на член 215 ДФЕС, възпроизвеждат по същество решенията, чието правно основание е член 29 ДЕС, компетентността на Съда на Европейския съюз да се произнася по вредите, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, приети на основание член 215 ДФЕС, осигурява пълна съдебна защита на съответните физически или юридически лица.
- 41 Всъщност, както самият Съвет признава, решенията ОВППС и регламентите, основани на член 215 ДФЕС, които целят тяхното прилагане, могат да не бъдат напълно еднакви. По-специално, що се отнася до физическите лица, ограничения за допускане на територията на държавите членки могат да бъдат включени в решенията ОВППС, без непременно да бъдат възпроизведени в регламенти, основани на член 215 ДФЕС.
- 42 Впрочем публичното посочване на лицата, за които се отнасят ограничителните мерки, се съпътства от заклеймяване и недоверие (вж. в този смисъл решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия, С-239/12 Р, EU:C:2013:331, т. 70 и цитираната съдебна практика), за които не може да се изключи, че могат да причинят вреди и да обосноват предявяването на иск за обезщетение с цел поправянето им.
- 43 Поради това, за да бъде тази защита пълна, принципът на ефективна съдебна защита на лицата или образуванията, засегнати от ограничителни мерки, изисква Съдът на Европейския съюз да може да се произнася по иск за обезщетение, предявен от тези лица или образувания, който цели поправяне на вредите, причинени от ограничителни мерки, предвидени в решенията ОВППС.
- 44 Ето защо следва да се констатира, че Общият съд и при обжалване Съдът са компетентни да се произнесат по иск за обезщетение, доколкото с него се цели поправяне на вредите, за които се твърди, че са претърпени поради ограничителни мерки, приети спрямо физически или юридически лица и предвидени в решенията ОВППС.
- 45 Този извод не се поставя под въпрос с довода, изведен от Съвета от решенията от 27 февруари 2007 г., Gestoras Pro Amnistía и др./Съвет (С-354/04 Р, EU:C:2007:115, т. 46) и от 27 февруари 2007 г., Segi и др./Съвет (С-355/04 Р, EU:C:2007:116, т. 46). От тези съдебни решения следвало, че в рамките на действащите тогава Договори член 35 ЕС не предоставял на Съда на Европейския съюз компетентност да разглежда иски за обезщетение, що се отнася до дял VI от Договора за ЕС в редакцията му преди Договора от Лисабон, озаглавен „Разпоредби относно полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси“.
- 46 Съветът се позовава на решение от 27 февруари 2007 г., Segi и др./Съвет (С-355/04 Р, EU:C:2007:116, т. 50 и 56), като поддържа, че следва да се възприеме същото тълкуване по отношение на ОВППС, която е предмет на дял V от Договора за ЕС в редакцията му преди Договора от Лисабон, тъй като само юрисдикциите на държавите членки са компетентни по отношение на предявените в тази област иски за обезщетение.

- 47 В това отношение е важно да се отбележи, че структурата на Договорите се промени в сравнение със съществуващата към момента на настъпване на фактите по делата, по които са постановени съдебните решения, посочени в точка 45 от настоящото решение. Впоследствие Договорът от Лисабон, влязъл в сила на 1 декември 2009 г., прекрати осъществяваното по-рано разделение между Европейската общност и Европейския съюз, като предостави на Съюза единна юридическа правосубектност, предвидена в член 47 ДЕС. Това бе постигнато по-специално чрез включване на разпоредбите в областта на ОППВС в общата правна уредба на Съюза, като за тази политика обаче са приложими специални правила и процедури, както следва от член 24 ДЕС (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 91).
- 48 От тази нова структура следва, че разпоредбите на Договора за ЕС относно правомощията на тази институция, приложими преди влизането в сила на Договора от Лисабон, са напълно ирелевантни за преценката на настоящия обхват на правомощията на Съда на Европейския съюз в областта на ОВППС, а следователно и посочените от Съвета съдебни решения.
- 49 От всички гореизложени съображения следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 30 от обжалваното съдебно решение, че иск за обезщетение за вредите, които физическо или юридическо лице твърди, че е претърпяло поради ограничителни мерки, предвидени в решения ОВППС, попада извън неговата компетентност.
- 50 Следва обаче да се припомни, че ако се установи, че в мотивите на решение на Общия съд е допуснато нарушение на правото на Съюза, но диспозитивът на това решение е правилен по други правни съображения, нарушението не може да доведе до отмяна на това решение и следва да се заменят мотивите (решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 75).
- 51 В случая е безспорно, че отменителното решение отменя решенията ОВППС и регламентите, основани на член 215 ДФЕС, с едни и същи мотиви, че в рамките на иска си за обезщетение жалбоподателят не е направил разграничение относно произтичащата от тези решения и регламенти извъндоговорна отговорност, и че Общият съд е отхвърлил изцяло последния иск с обжалваното съдебно решение.
- 52 При тези условия следва да се приеме, че грешката при прилагане на правото, установена в точка 49 от настоящото съдебно решение, няма да се отрази на диспозитива на обжалваното съдебно решение, ако нито едно от основанията за обжалване не доведе до опровергаване на преценката на Общия съд за основателността на иска за обезщетение.

По първото основание

Доводи на страните

- 53 Първото основание на жалбата е изведено от това, че непълнотата на мотивите на актовете, отменени с отменителното решение, представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма на Съюза, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти.
- 54 Жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е приел в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че неизпълнението на задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС, само по себе си не може да ангажира отговорността на Съюза.

- 55 Всъщност съдебната практика, на която се е основал Общият съд, не била релевантна, доколкото се отнасяла до подзаконови актове, а не до ограничителни мерки с индивидуален характер, които, както в настоящия случай, имат значително въздействие върху правата и свободите на съответните лица.
- 56 Освен това задължението за мотивиране било важен елемент от доброто правораздаване. В този смисъл Съдът установил основополагащия характер на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита във всяко производство, което може да приключи с налагане на индивидуални санкции, чиито последици са вредоносни, по-специално в решение от 8 февруари 2007 г., *Groupo Danone/Комисия* (C-3/06 P, EU:C:2007:88, т. 68). Подобно задължение било още по-важно, когато става въпрос за решения, които — както при ограничителните мерки с индивидуален характер — с оглед на самата си цел причиняват вреда.
- 57 Накрая, при условията на евентуалност, жалбоподателят упреква Общия съд, че е приел, че неговите правомощия не го задължават да извърши преценка *in concreto* на тежестта на твърдяното нарушение, за да прецени дали то представлява достатъчно съществено нарушение на норма на правото на Съюза, с която се цели да се предоставят права на частноправните субекти.
- 58 Съветът и Комисията оспорват тези доводи.

Съображения на Съда

- 59 В точка 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че съгласно постоянната съдебна практика неизпълнението на задължението за мотивиране само по себе си не може да ангажира отговорността на Съюза.
- 60 Жалбоподателят поддържа, че тази съдебна практика се прилага единствено при наличието на подзаконов акт, опорочен от липса или непълнота на мотивите.
- 61 По този въпрос следва да се припомни, че от гледна точка на системата от способности за защита мотивите на актовете с общо приложение имат за цел да позволят на Съда да упражни контрол за законосъобразност по член 263 ДФЕС в полза на правните субекти, на които Договорът за функционирането на ЕС дава право на такова обжалване (вж. в този смисъл решение от 15 септември 1982 г., *Kind/ЕИО*, 106/81, EU:C:1982:291, т. 14). Евентуалната непълнота на мотивите на акт с общо приложение обаче сама по себе си не може да ангажира отговорността на Съюза (вж. в този смисъл решения от 15 септември 1982 г., *Kind/ЕИО*, 106/81, EU:C:1982:291, т. 14 и от 30 септември 2003 г., *Eurocoton и др./Съвет*, C-76/01 P, EU:C:2003:511, т. 98).
- 62 В същия смисъл Съдът е посочил, че непълнотата на мотивите на акт, с който се въвежда ограничителна мярка, сама по себе си не е достатъчна, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза (решение от 10 септември 2019 г., *HTTS/Съвет*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 103). Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателя, тази съдебна практика се прилага не само към акт с общо приложение, но и към акт, с който се въвеждат ограничителни мерки с индивидуален характер.
- 63 Ето защо следва да се констатира, че в точка 43 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че непълнотата на мотивите на актовете, с които се въвеждат ограничителни мерки по отношение на жалбоподателя, сама по себе си не е достатъчна, за да се ангажира отговорността на Съюза, и следователно е отхвърлил първото основание на жалбата.

- 64 Като се има предвид това, следва да се припомни, че предвиденото в член 296 ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт. Всъщност мотивите на всяко решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Ако съображенията не са подкрепени с доказателства или са опорочени от грешки, подобни пороци засягат материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му (решения от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 181 и от 16 ноември 2017 г., Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Комисия, C-250/16 P, EU:C:2017:871, т. 16).
- 65 От това следва, както по същество посочва генералният адвокат в точка 88 от заключението си, че отговорността на Съюза може да се ангажира, когато по-специално актовете на Съюза, на които се основава дадена ограничителна мярка, са опорочени от непълнота или липса на мотиви и Съветът не представя доказателства, с които може да се установи основателността на посочената мярка, доколкото засегнатото от тази мярка лице или образувание изрично излага основание в този смисъл в иска си за обезщетение.

По второто основание

Доводи на страните

- 66 Второто основание на жалбата е изведено от това, че отмяната на ограничителните мерки не прави ненужно посочването на достатъчно съществено нарушение на правото на ефективна съдебна защита.
- 67 Жалбоподателят отбелязва, че съгласно точка 51 от обжалваното съдебно решение правото на ефективна съдебна защита е главно с процесуален характер, тъй като се свежда до правото да се подаде жалба за отмяна.
- 68 В отменителното решение Общият съд обаче не се произнесъл по всички изтъкнати оплаквания, тъй като отменил ограничителните мерки единствено поради непълнота на мотивите на актовете, с които се въвеждат ограничителни мерки. Жалбоподателят обаче се позовал и на нарушение на правото му на ефективна съдебна защита. В рамките на иска си за обезщетение той можел да се позове на това нарушение, тъй като нямало произнасяне по всички негови доводи.
- 69 Освен това жалбоподателят счита, че отмяната на дадена незаконосъобразна ограничителна мярка не обезсмисля впоследствие упрека за допуснатата от Съвета незаконосъобразност като съставляваща съществено нарушение на правото на ефективна съдебна защита. Така разглеждането на евентуалното нарушение на това право зависело от обхвата на свободата на преценка, с която разполага Съветът по отношение на нарушената норма, с оглед на тежестта на незаконосъобразното поведение, и по-специално на неговата продължителност.
- 70 В това отношение в решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 40) Съдът постановил, че дори когато ограничителна мярка е отменена вследствие на жалба за отмяна, допуснатата незаконосъобразност може да представлява достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, включително на правото на ефективна съдебна защита.
- 71 Съветът и Комисията поддържат, че това основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

- 72 В самото начало следва да се отбележи, че в точка 55 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че основанийето и доводите в исковата молба, с които се цели да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение на норма от правото на Съюза, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, което може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза, се базират единствено на установената от Общия съд незаконосъобразност в отменителното решение.
- 73 Тази преценка не се оспорва от жалбоподателя в жалбата му.
- 74 В жалбата си, във връзка с която е постановено отменителното решение, жалбоподателят обаче изтъква, че задължението за мотивиране на правните актове произтича от член 296, втора алинея ДФЕС, но също и в частност от правото на ефективна съдебна защита.
- 75 В частта от тази жалба, озаглавена „Неспазване на задължението за достатъчни мотиви“, жалбоподателят прави извод, че „[р]ешението за включването [му] в списъците следователно не е достатъчно мотивирано, което представлява нарушение на член 296, втора алинея ДФЕС, на правото на добра администрация, на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита“.
- 76 Следователно доводът, обоснован с правото на ефективна съдебна защита, както е изтъкнат от жалбоподателя, в действителност е свързан с оплакването за неизпълнение на задължението за мотивиране и не представлява самостоятелно оплакване.
- 77 Освен това, макар да е вярно, че нищо не пречи на жалбоподателя да се позове в рамките на иск за обезщетение като този, по който е постановено обжалваното съдебно решение, на незаконосъобразност, изразяваща се в нарушение на правото на ефективна съдебна защита, следва все пак да се отбележи, че жалбоподателят не е доказал каква грешка при прилагане на правото е допуснал Общият съд, като е приел в точка 51 от обжалваното съдебно решение, че Съветът не е допуснал такова нарушение.
- 78 С оглед на тези съображения второто основание на жалбата трябва да се отхвърли.

По третото и шестото основание

Доводи на страните

- 79 Третото и шестото основание на жалбата, които следва да се разгледат заедно, са изведени от грешка при прилагане на правото и от преиначаване на исковата молба, доколкото Общият съд е отхвърлил основание, посочено в писмената реплика.
- 80 В това отношение жалбоподателят твърди, че в точки 52—58 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е проверил само дали в исковата молба е изтъкната изрично една от посочените в писмената реплика на жалбоподателя незаконосъобразности, а именно обстоятелството, че Съветът не е приложил критерия, който твърди, че е приложил, за да посочи лицата и образуванията, на които се налагат ограничителни мерки, без да провери дали тази незаконосъобразност е била изтъкната имплицитно.
- 81 Той поддържа, че Общият съд е бил длъжен да провери дали това основание вече се е съдържащо в исковата молба, макар и в зародиш, или дали съображенията в писмената реплика произтичат от обичайното развитие на обсъжданията в рамките на съдебното производство. В

този смисъл жалбоподателят само отговорил на доводите, изложени от Съвета в писмената му защита. Като не направил такава проверка, Общият съд изключил от преценката си фактори, релевантни за оценката на тежестта на разглежданото нарушение на правото на Съюза.

- 82 Жалбоподателят счита също, че в посочените точки 52—58 Общият съд е преиначил исковата му молба, като е отхвърлил като недопустим довода му, че Съветът не е приложил критерия, който твърди, че е приложил, за да обоснове наложената санкция. В това отношение от исковата му молба било видно, че жалбоподателят действително е изтъкнал незаконосъобразността на ограничителните мерки, взети спрямо него, която ангажирала отговорността на Съюза.
- 83 Съветът и Комисията искат да се отхвърлят третото и шестото основание.

Съображения на Съда

- 84 В точки 55—58 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че доводът, представен от жалбоподателя в писмената му реплика и изведен от несъответствието на мотива за включване на името му в списъците на лицата, засегнати от ограничителни мерки, с приложения от Съвета критерий, с който се оспорва основателността на това включване, не може да се счита за доразвиване на изтъкнатото в исковата молба основание, с което се цели да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, предоставяща права на частноправните субекти, което може да ангажира отговорността на Съюза, и че като ново основание трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 85 Жалбоподателят оспорва това тълкуване, като посочва, че в исковата си молба до Общия съд е изтъкнал, че Съветът не е изпълнил задължение, по отношение на което не разполага със свобода на преценка, тъй като можел да действа единствено в приложение на нормативните критерии, посочени в съответното решение и съответните регламенти, установяващи категориите лица и образувания, които могат да бъдат санкционирани.
- 86 Важно е обаче да се констатира, че в тази искова молба жалбоподателят свързва този довод с неизпълнението на задължението за мотивиране. Всъщност след твърдението, изложено в предходната точка от настоящото съдебно решение, той веднага добавя, че „незаконосъобразността, опорочаваща актовете на Съвета, произтича от неизпълнението на задължението за мотивиране, което е явно нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита“.
- 87 Следователно Общият съд правилно е приел, че доводът, изложен от жалбоподателя в посочената искова молба и изведен от незаконосъобразността на актовете на Съвета, отменени с отменителното решение, доколкото тази институция приложила критерий, различен от този, който твърди, че е приложила, се основава само на неизпълнение на задължението за мотивиране, а не на оспорване на правилността на мотивите за включването му в списъка на лицата и образуванията, за които се отнасят предвидените в посочените актове ограничителни мерки.
- 88 При тези условия третото и шестото основание на жалбата трябва да се отхвърлят.

По четвъртото, петото и седмото основание

Доводи на страните

- 89 Четвъртото, петото и седмото основание на жалбата, които следва да се разгледат заедно, са изведени от неправилно тълкуване на отменителното решение, от неправилната констатация, че не уведомяването на жалбоподателя за уличаващите го доказателства не представлява достатъчно съществено нарушение на норма на правото на Съюза, както и от преиначаване на исковата молба, тъй като Общият съд свел твърдените основания за незаконосъобразност само до неизпълнение на задължението за мотивиране.
- 90 Жалбоподателят упреква Общия съд, че в точки 49 и 50 от обжалваното съдебно решение е тълкувал неправилно отменителното решение, що се отнася до задължението на Съвета да го уведоми за използваните срещу него доказателства.
- 91 Всъщност в точка 82 от отменителното решение Общият съд изрично посочил, че Съветът не е изпълнил задължението си за уведомяване за такива доказателства. От предходните точки от посоченото съдебно решение следвало, че Съветът не е могъл да представи доказателства в подкрепа на твърденията за нарушение, обосноваващи приетата спрямо жалбоподателя санкция. Следователно в отменителното решение Общият съд не само посочил, че непълнотата на мотивите не е била поправена с представените впоследствие документи, а надлежно констатирал, че Съветът не е изпълнил задължението си да уведоми жалбоподателя за уличаващите го доказателства, без дори да може да определи конкретните действия, които последният е извършил.
- 92 Жалбоподателят твърди също, че в точка 50 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че неизпълнението на посоченото задължение за уведомяване в случая не доказва наличието на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, ангажиращо отговорността на Съюза.
- 93 В това отношение Съдът постановил в решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 40), че неизпълнението на задължението в случай на оспорване да се представи информацията или доказателствата в подкрепа на мотивите за приемането на ограничителни мерки, представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти. Жалбоподателят счита, че подобно неизпълнение на задължението за предоставяне на информация или на доказателства се равнява на неизпълнение на задължението да бъде уведомен, в качеството му на заинтересовано образувание, за уличаващите го доказателства, що се отнася до мотива, възприет във връзка с взетите спрямо него мерки за замразяване на средства.
- 94 Накрая, жалбоподателят поддържа, че в точки 44 и 45, както и в точки 55—58 от обжалваното съдебно решение Общият съд е преиначил исковата му молба, като е свел твърдените основания за незаконосъобразност само до неизпълнение на задължението за мотивиране. В това отношение в исковата си молба жалбоподателят посочил липсата на доказателства, които могат да обосноват наложената санкция. Това основание не зависело от постановеното от Общия съд в диспозитива на отменителното решение, но било свързано с установеното от този съд в мотивите на последното.
- 95 Съветът и Комисията възразяват, че тези основания трябва да се отхвърлят по същество.

Съображения на Съда

- 96 В точка 82 от отменителното решение Общият съд приема, че Съветът не е изпълнил задължението за мотивиране и задължението да уведоми жалбоподателя, в качеството му на заинтересовано образувание, за уличаващите го доказателства, що се отнася до мотива, възприет във връзка с взетите спрямо него мерки за замразяване на средства. Въз основа на това в точка 83 от отменителното решение Общият съд стига до извода, че второто основание следва да се уважи, тъй като е изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране — констатация, която сама по себе си обосновава отмяната на обжалваните актове в частта им, която се отнася до жалбоподателя.
- 97 Видно от тези точки на отменителното решение, Общият съд приема, че доводът на жалбоподателя, обоснован с неизпълнение на задължението да му бъдат съобщени уличаващите доказателства, е свързан с оплакването, изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране.
- 98 В този смисъл Общият съд посочва в точка 68 от отменителното решение, че що се отнася по-специално до мотивите, жалбоподателят изтъква по същество, че не е могъл да разбере на какво основание е бил включен в списъка с лицата, спрямо които се прилагат мерки за замразяване на средства, че непълнотата на мотивите не е била поправена чрез последващото представяне на документи и че изпратеното до него писмо на Съвета от 5 декември 2011 г. е било шаблонно.
- 99 Впрочем в жалбата си, по която е постановено отменителното решение, самият жалбоподател свързва неуведомяването му за уличаващите го доказателства с оплакването си, изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране, изтъкнато в рамките на второто основание.
- 100 От това следва, както отбелязва генералният адвокат в точка 93 от заключението си, че Общият съд правилно е приел в точка 49 от обжалваното съдебно решение, че неуведомяването на жалбоподателя за уличаващите го доказателства не съставлява отделно основание за отмяна.
- 101 Освен това трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, изведен от преиначаване на исковата му молба до Общия съд, доколкото последният не възприел като отделно основание за незаконосъобразност довода му, изведен от липсата на доказателства, които могат да обосноват наложената му санкция.
- 102 Всъщност, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 95—97 от заключението си, от тази искова молба следва, че подобно на установеното в точка 86 от настоящото съдебно решение за довода, обоснован с прилагането от страна на Съвета на критерий, различен от този, който той твърди, че е приложил, доводът на жалбоподателя, изведен от липсата на доказателства, които могат да обосноват наложената му санкция, е неразривно свързан с основанието, изведено от неизпълнението от Съвета на задължението за мотивиране.
- 103 Следва да се добави, че макар в решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 40), което жалбоподателят посочва в жалбата си, Съдът да припомня задължението на Съвета в случай на оспорване да представи информация или доказателства в подкрепа на мотивите за приемането на ограничителни мерки по отношение на дадено физическо или юридическо лице, това решение се отнася до съдебния контрол на законосъобразността по същество на индивидуалните ограничителни мерки, а не до контрола за спазването на задължението за мотивиране. Както обаче следва от цитираната в точка 64 от настоящото решение съдебна практика, задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите.

- 104 Следователно решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402) не е релевантно в подкрепа на четвъртото, петото и седмото основание на жалбата, доколкото с оглед на доводите, изложени от жалбоподателя както в иска му за обезщетение пред Общия съд, така и в производството по обжалване, настоящото дело се отнася единствено до последиците, които трябва да се изведат от неизпълнението на задължението за мотивиране.
- 105 Ето защо тези основания, които произтичат от неправилен прочит на отменителното решение и на исковата молба пред Общия съд, трябва да се отхвърлят.
- 106 С оглед на изложеното и в съответствие с посоченото в точка 52 от настоящото съдебно решение следва да се направи изводът, че грешката при прилагане на правото, установена в точка 49 от настоящото решение, не може да обоснове отмяната на обжалваното съдебно решение.
- 107 От всички гореизложени съображения следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 108 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този процедурен правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 109 Тъй като Съветът е поискал жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски и последният е загубил делото, той следва да бъде осъден да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Съвета.
- 110 В съответствие с член 140, параграф 1 от посочения правилник, съгласно който държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски, Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Bank Refah Kargaran да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Съвета на Европейския съюз.**
- 3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи